Tereza Srbová: Emoce prožívám naplno, i ty negativní

ROZHOVOR —— POCITY

Pietro Filipi ve své nové kolekci ukazuje, že každý z nás je herec. Proto jsme si s Terezou povídali o tom, jak se prolínají filmové role s civilním životem, jak se vyrovnává s odmítnutím, slávou a kdy se cítí být nejvíce sama sebou.

Tereza Srbová je v současnosti nejobsazovanější českou herečkou v zahraničí. Svou hereckou kariéru odstartovala v britských a amerických filmech, debutovala rolí ve filmu Davida Cronenberga Východní přísliby. Před hereckou kariérou se věnovala modelingu, pracovala a žila v Paříži a Londýně. Mezi její nejprestižnější kampaně patřila práce pro Christian Dior, Clarins nebo Astor. Teď se naplno věnuje herectví, manželovi a psaní.

Leitmotivem našeho rozhovoru budou zejména pocity, proto musíme začít otázkou: jak se cítíte?

Prožívám teď hezké, klidné a radostné období. Můj život získává tvar na základě práce a úsilí, které jsem do něj už dříve vložila. Teď si víc užívám, věci do sebe začínají zapadat. Netlačím na pilu, a přitom vše vychází tak nějak organicky a ve správnou chvíli. Dokončuji několik projektů, na kterých jsem dlouho pracovala, a mám z toho všeho dobrý pocit.

„Je zdravé o sobě trochu pochybovat, aby se člověk mohl posouvat a zlepšovat.“

Setkáváme se v Praze, kam jste dříve létala jen občas. Jak pandemie změnila váš program?

Praha je můj niterný domov, domov s velkým D. Když jsem žila v Londýně, v Praze jsem byla jen pár dní do měsíce. V poslední době jsem dělila svůj čas mezi LA a Prahu, v každém městě jsem trávila dva až tři měsíce. Pak přišla pandemie a já se na chvíli zastavila.

Teď mě potkáte buď v Praze, nebo v Bavorsku, odkud pochází můj manžel. Dřív jsem těch pár dní, co jsem v Praze trávila, byla jen s rodinou a přáteli. Teď mám konečně možnost věnovat se i pracovním projektům. Po dvaceti letech v cizině nastal čas vrátit se do své země a začít tvořit a pracovat ve svém mateřském jazyku.

Na jaře roku 2021 vám vyjde komiks v nakladatelství Labyrint. Nejsou spisovatelství a herectví hodně odlišné způsoby, jak se vymezovat vůči světu?

Už na gymnáziu jsem chtěla psát, věnovat se žurnalistice – lépe se vyjadřuji písemně než ústně. Herectví i psaní je ale obojí o vyprávění příběhů, jen jinou formou. S tím souvisí i moje fascinace jazykem. Žiju, píšu a sním v angličtině a češtině a baví mě porovnávat, jak se oba jazyky navzájem liší, jak charakter každého jazyka a přízvuku v něm poukazuje na charakter národa nebo komunity.

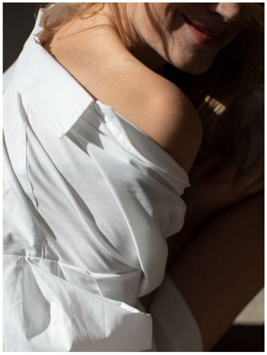
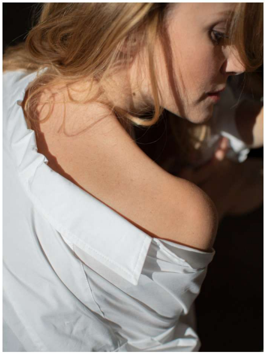

Začínala jste jako modelka, dnes se věnujete zejména herectví. Kdy nastal ten zlom, kdy jste se rozhodla, že skončíte s modelingem?

Rozhodla jsem se tak kvůli lásce a kvůli tomu, že chci dělat věci naplno a správně. V prvních měsících vztahu s mým budoucím manželem jsme se skoro neviděli, protože jsem byla jako modelka pořád na cestách. Navíc jsem se modelingu nikdy nechtěla věnovat déle než dva roky.

Nakonec jsem u něj zůstala pět let, protože se mi dařilo a hodně jsem se naučila. Jakmile jsem ale získala první roli a podepsala smlouvu s jednou z nejprestižnějších hereckých agentur, skončila jsem s modelingem téměř ze dne na den. Nechtěla jsem být „modelkou, která hraje“. Vadilo mi stigma, které je s tímto spojeno. Teď se na to dívám jinak.

ČTĚTE TAKÉ

Jaká hudba pomáhá Tereze Srbové umocňovat různé pocity? Poslechněte si playlist jejích oblíbených písní

Říkáte, že jste nechtěla být „modelkou, co hraje“. Cítila jste to tak, že modeling je určitým způsobem podceňován a považuje se za něco méně než herectví?

Modeling je naprosto legitimní džob jako každý jiný. Jde o náročnou práci a velký byznys stejně jako ten filmový. Můj celoživotní plán to ale nebyl a věděla jsem, že ostatní věci nebudu dělat naplno a pořádně, pokud s modelingem neskončím.

Herectví mě vždy jako výzva fascinovalo víc. Předchozímu zaměstnání jsem ale za ledaco vděčná; za skvělé lidi, s kterými jsem se poznala, za krásné cesty a za formativní zkušenosti. Díky ušetřeným výdělkům z Paříže jsem mohla později platit hodiny herectví v Londýně a mohla jsem si dovolit nějaký čas nepracovat.

> „Každá postava, kterou hraji, vychází z některé části mé osobnosti a vždy se do ní plně ponořím.“

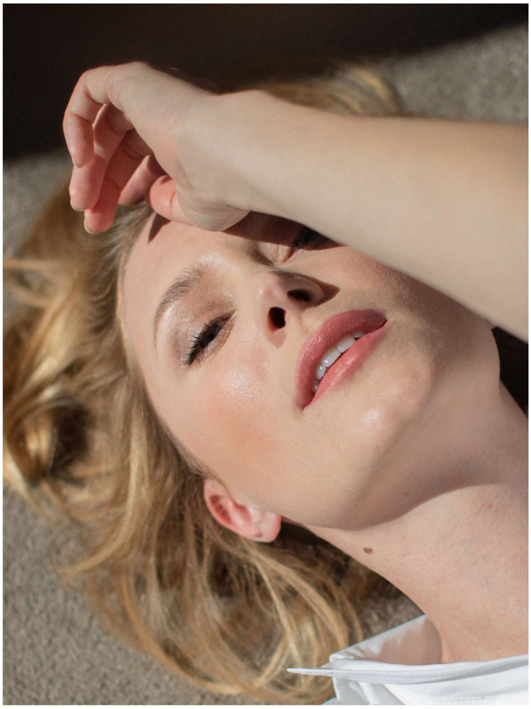

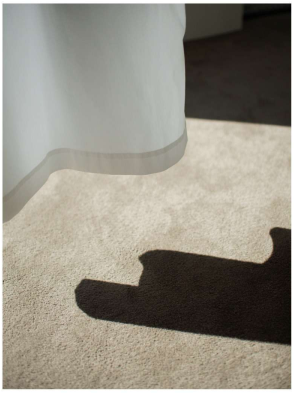

Tereza Srbová je v současné době nejobsazovanější česká herečka v zahraničí. Žije mezi Prahou, Mnichovem a Los Angeles. Svou hereckou kariéru odstartovala v britských a amerických filmech. Její filmový debut přišel v podobě role ve filmu Davida Cronenberga

Během vaší modelingové kariéry a focení vám byla pozornost a stylizace do různých póz příjemná a přirozená, nebo je to něco, s čím jste musela bojovat?

Dokázat měnit výrazové polohy, být chameleon… – to patří jak k focení, tak k filmovému řemeslu a problémy s tím nemám. Naopak je to pro mě zábava. Vnější stylizace se s každou vnitřní proměnou doplňuje. Je to zcela instinktivní záležitost. Kráčet na vysokých podpatcích je úplně jiný pocit, než mašírovat ve vojenských botách (úsměv).

Povolání herečky znamená, že střídáte mnoho rolí. Do jaké míry do nich vkládáte samu sebe? Ovlivňují vás jednotlivé role, nebo herecké prožívání postavy odložíte společně s kostýmem?

Východní přísliby. Během studií na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy se věnovala modelingu na nejvyšší úrovni, jako modelka pracovala především v Paříži. V České republice ji v roce 2020 diváci mohli vidět jako tajemnou Helgu v české filmové parodii Případ mrtvého nebožtíka.

Každá postava, kterou hraji, vychází z některé části mé osobnosti a vždy se do ní plně ponořím. Když chce být herec pravdivý a upřímný k divákovi, tak to ani jinak nejde. Role mě proto ovlivňují i zpětně.

Z tohoto pohledu jsem takzvaný method actor, který se svou rolí nechává pohltit. Prožívám ji fyzicky i osobnostně, užívám si pocitu z nošení něžného oblečení a nacházím v sobě aspekty, které vyžaduje třeba role nevinné a naivní slečny.

A tohle mě baví. Během natáčení danou rolí žiju a až po skončení projektu ji od svého života odstřihnu.

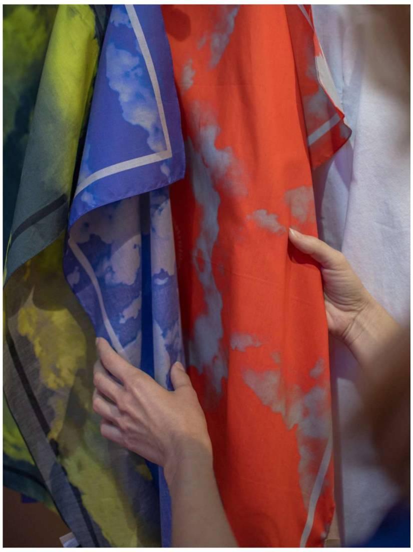

Nyní už modeling není vaše hlavní náplň, ale přesto: při focení například kampaně pro Pietro Filipi... Změnily vaše zkušenosti s herectvím optiku, jakou se teď díváte na práci profesionální modelky?

Příležitostného focení si teď užívám daleko víc, než když to bylo na „full time“ džob. Nejen proto, že nehrozí rutina, ale i proto, že si vybírám jen zakázky, které pro mě mají nějaký hlubší smysl, se kterými chci spojit své jméno.

Jste veřejně známá. Lidé o vás mluví a vyjadřují na vás své názory. Je pro vás důležité, co si o vás lidé myslí?

Když jsem byla mladší, tak jsem si naivně, ostatně jako většina mladých lidí, libovala v tom, že je mi jedno, co si o mně lidé myslí. Jakmile se ale začnete nějakým způsobem, ať už sebemenším, vyjadřovat veřejně, začnete mít určitou zodpovědnost.

Nikdy se nezavděčíte všem, ale asi by bylo špatné, kdyby vám bylo jedno, co si o vás nebo vaší tvorbě myslí úplně všichni. Záleží mi do určité míry na názoru lidí, kterých si vážím.

> „Módu si všeobecně moc užívám, umožňuje mi zkoušet, objevovat a zdůrazňovat různé aspekty sebe sama.“

Mnoho lidí má občas problém zjistit, kým vlastně jsou, a stylizují se do různých rolí, se kterými se možná ani vnitřně neztotožňují. Prošla jste si někdy podobným obdobím? Jak se liší Tereza z minulosti od té, kterou jste dnes?

Každý se hledáme. Pokud si někdo příliš brzy myslí, že ví, kým je, tak se buď narodil nevídaně osvícený, nebo si neklade dost otázek – anebo ty správné otázky. Je zdravé o sobě trochu pochybovat, aby se člověk mohl posouvat a zlepšovat. Stylizace do někoho jiného v tom sice nepomáhá, ale inspirovat se správnými lidmi mi dává smysl.

Považujete se za emotivního člověka? Uvědomujete si svoje pocity a dáváte je najevo?

Jsem velice emotivní a nerada cokoliv zametám pod koberec. Není to zdravé. Co se týče emocí, rozhodně se se mnou moji blízcí nenudí (úsměv). S věkem se je učím lépe analyzovat a pracovat s nimi, ale potlačovat je nikdy nechci. Ráda věci prožívám naplno. Jediný rozdíl je v tom, zda jsou emoce introspektivní, což je často případ u negativních emocí, jako je třeba smutek.

Respect what you feel
NAVŠTÍVIT E-SHOP

Jak s emocemi tedy pracujete? Máte nějaké triky nebo osvědčené postupy, jak s emocemi zacházet?

Pro mě je nejdůležitější rovnováha. Mezi analytickým myšlením a rozhodováním na základě intuice, mezi vnitřní jistotou a tím, že dávám prostor překvapení. Mezi přirozeným plynutím a tlačením na pilu. Emoce jsou jednou polaritou, kterou vyvažuji rozumem a logikou.

Do jaké míry je ve vaší profesi vhodné dávat prostor svým vlastním pocitům?

Pro mou práci je to klíčové. Své vlastní pocity a zkušenosti přetavuji do role. Nemohu používat jinou emocionalitu než vlastní… A ve spolupráci s ostatními? Nepotlačuji svoje emoce, ale snažím se vcítit i do toho, co prožívají ostatní. Je důležité nebýt ohledně emocí sobec, nesoustředit se jen na sebe.

Působíte hlavně v zahraničí, kde je konkurence skutečně obrovská. Veřejnost vnímá vaše úspěchy, ale s povoláním herečky přicházejí i odmítnutí na castinzích. Jaký je to pocit, když vás do role, na kterou jste se dlouho připravovala, investovala do ní čas a energii, nakonec nevyberou?

Na některé castingy si nevzpomenu už následující den, jiné ve mně rezonují týdny. Je také pár krásných rolí, na kterých mi skutečně záleželo a unikly mi jen o vlásek. Ty si pamatuji roky. Když na ně myslím, zažívám pocity zklamání a smutku, naštěstí nikdy vlastního selhání. Tyto role jsem totiž nezískala kvůli důvodům, které byly mimo moji kontrolu a já je nemohla ovlivnit.

V posledních kolech nejde o talent nebo nasazení, ty si režisér prověřil už dříve. Jde o úplné maličkosti, jako třeba o to, jak se vzhledově doplňujete s ostatními herci nebo zda nejste příliš vysoká v porovnání s představitelem hlavní mužské role. Nemůžete si to brát osobně.

ČTĚTE TAKÉ

Příběh udržitelného kabátu začíná u designéra

Lidé často považují filmový průmysl za povrchní, od vztahů po důraz na vnější krásu. Jak to vidíte vy jako člověk, který tento obor zná důvěrně zevnitř?

Stigma povrchnosti, které filmový průmysl má, vytváří především bulvár. Filmaři nezachraňují životy a nehrají na první pohled tak zásadní roli jako třeba lékaři, ale vyprávění příběhů je jedna z nejdůležitějších a nejzákladnějších lidských vlastností.

Od našich prapředků se lišíme v ledasčem, ale jedno máme stále společné – a to je potřeba dát svým životům nějaký rámec a smysl, což nám umožňují právě příběhy. Povrchní se může zdát jen bulvární stránka této branže. Když někdo vytváří filmy, které se dotknou duší milionů diváků, nemůže klouzat po povrchu.

Žijete momentálně v Los Angeles a v Praze, dvanáct let byl vaším domovem Londýn a pět let Paříž. Za prací však často cestujete. Jak se změnil váš pohled na cestování?

Cestovat je pro mne výrazně snazší, než když to porovnám s dobou před dvaceti lety. Jako mladší jsem po jednom špatném letu za bouřky měla panický strach z létání. Ten na štěstí po čase zmizel, a tak si cestování už zase užívám.

A také v tomto ohledu platí, že méně je více. Necestuji každý týden a na krátké jednodenní pracovní cesty. Ty bývaly skutečně náročné. Dnes létám dvakrát do měsíce a na místě zůstanu alespoň několik dní, pak jsou cesty příjemné.

Už tři sezóny spolupracujete se značkou Pietro Filipi. Nacházíte v jejích kolekcích kousky, ve kterých se cítíte sama sebou?

Kolekce Pietra jsou vždy pestré a myslím, že si v nich vybere každý, ať už je jeho styl jakýkoliv. Já jsem si zamilovala jejich černá saka, kabáty, pánské siluety a večerní šaty. Několik jejich outfitů jsem si oblékla na červený koberec tady i v LA. Módu si všeobecně moc užívám, umožňuje mi zkoušet, objevovat a zdůrazňovat různé aspekty sebe samé.

Co dalšího je pro vás důležité, abyste se v oblečení cítila příjemně a komfortně?

Komfort, to není jen silueta a dokonalý pohodlný střih, ale také látka. Ta musí být příjemná, v zimě hřejivá, v létě vzdušná… Já se nejlépe cítím ve své „uniformě“: černých kožených kalhotách, černé nebo bílé košili, saku nebo kabátu. Stále více oceňuji kvalitu a jednoduchost.

Je pro vás styling a sebeprezentace prostřednictvím oblečení a vzhledu důležitá? Nebo dokážete jít ven i bez make-upu a v „nedokonalém“ oblečení?

Jen tak ven klidně vyjdu v čemkoliv. Při natáčení na place někdy vypadáme jako hastroši. Mám oblečený středověký kostým, přes něj péřovku, ve vlasech natáčky, na nohou papuče a v ruce zahřívací láhev. A takhle si zaběhnu do Starbucks.

„Je důležité nebýt ohledně emocí sobec, nesoustředit se jen na sebe.“

A v Praze, když ráno skočím do pekárny na rohu, nevypadám o moc líp (smích). Neberu se příliš vážně. Přesto mám šatník plný pokladů a úžasných rób, které si ráda obleču k výjimečným příležitostem. Móda mě zkrátka baví, umím si ji užít a myslím, že to je často vidět.

Na módu se dá dívat dvojím způsobem: jako na výraz vnější estetiky a jako projev osobnosti. Je pro vás oblečení způsob, jak vyjadřovat svůj názor nebo osobnost?

Je to určitě vnější projev vnitřních hodnot, vkusu, rozpoložení… Ať už vám na módě záleží, nebo ne, tak chtě nechtě vyprávíte příběh o tom, kdo jste. I kdyby to byl vzkaz, že pro vás móda není důležitá. I to je projev hodnot a vnitřního nastavení.

Do jaké míry si necháváte mluvit do toho, co nosíte?

Nenechám si do svého stylu a šatníku mluvit, ale určitě se nechávám inspirovat nebo si nechám poradit od lidí, jejichž styl se mi líbí. Každopádně většinu toho, co najdete v mém šatníku, jsem si vybrala sama.

V módě je stále důležitější udržitelnost a nadčasovost. Jsou to i pro vás důležité faktory, podle kterých si oblečení vybíráte?

Dnes se mi fast fashion stále více a více hnusí. Koupit si rychle vyrobený kousek a stejně rychle jej pak odhodit, když se okouká… Dříve jsem to dělala. Je to na první pohled lákavé, ale pak toho většinou lituji.

Můj praděda říkával: „Nemám tolik peněz, abych si kupoval levné věci.“ A on opravdu dřel, byl šikovný a úspěšný, ale nic mu nespadlo do klína. Dříve si lidé vážili své práce a peněz – i práce druhých.

V posledních letech nakupuji vědomě a podporuji lokální výrobu a talenty, ať už v České republice nebo v LA. Je důležité donutit všechny firmy, které vyrábějí fast fashion, aby změnily svůj přístup k výrobě a planetě. Krásné věci by neměly vznikat na úkor někoho nebo něčeho. Máme přece na víc, každý z nás i my všichni dohromady.

---

29. 10. 2020
Autor: Dita Eckharthová
Foto: Alexandra Chudá
Video: Igor Paliatka
Postprodukce: Soňa Maletz
Styling: Pietro Filipi
Make-up: Adriana Bartošová

Bílé košilové šaty s balonovým rukávem

PROHLÉDNOUT

Červená košile ze 100% hedvábí

PROHLÉDNOUT

Hnědý vlněný kabát s páskem

PROHLÉDNOUT

Dámský kožený batoh

PROHLÉDNOUT

Dostávejte výběr článků o lidech, pocitech a oblékání přímo do vaší mailové schránky.

Váš email →

☐ Souhlasím se zpracováním osobních údajů na účely zasílání newsletteru. Více informací najdete na stránce Pietro Filipi.

Třináct otázek pro Terezu Srbovou

DOTAZNÍK —— POCITY

„Čas strávený s lidmi potřebuji doplňovat a vyvažovat chvílemi samoty.“

ČTĚTE VÍCE

↓

MISE PIETRO FILIPI

Prostřednictvím idey Respect what you feel zkoumáme, proč lidé nosí to, co nosí, zda se oblékáme více pro sebe, nebo pro jiné a jak vypadá oblečení, které zrcadlí naše niterné pocity. V magazínu přinášíme témata odhalující protiklady povrchnosti i smysl toho, co skutečně cítíme.

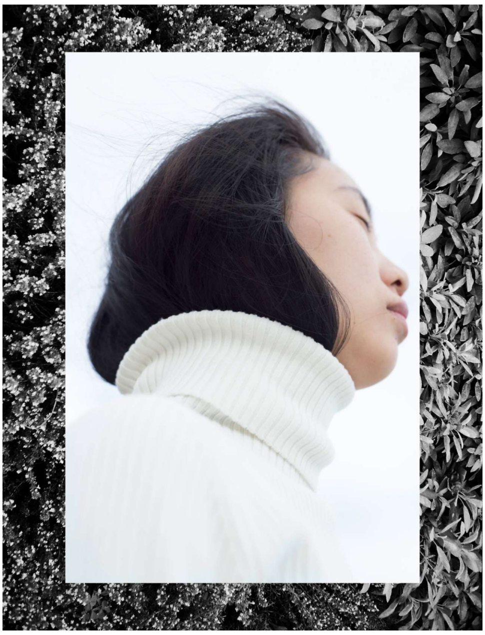

Respektujte své pocity. Bez vnímání emocí není žádný osobnostní rozvoj, říká facilitátor Jan Bílý

ESEJ —— POCITY

Pokud chcete své pocity respektovat, musíte si je nejdříve uvědomit.

HOLISTICKÝ PORADCE a lektor systemických konstelací Jan Bílý nám přiblížil, jak s emocemi začít pracovat. Klíčem je zpomalit a dovolit si emoce prožívat, ale zároveň se v nich neutopit.

Jan Bílý je lektor systemických konstelací, který se práci s emocemi u klientů věnuje už čtyřicet let. Systemické konstelace jsou psychoterapeutickou metodou založenou na práci s emocemi, která řeší problémy jak ve vnitřním světě, tak i mezi lidmi a organizacemi.

Facilitátor Jan Bílý také spolupracoval na konceptu kampaně Pietro Filipi *Respect what you feel*. Ta je postavená na myšlence, že móda nám dává možnost hledat a vyjádřit, kdo skutečně jsme. Že se máme oblékat podle toho, jak se cítíme. Pojďte s námi na výpravu do bouřlivého světa emocí a jejich prožívání.

V emocích se neutápějte, ale ani je neignorujte

Pokud chceme s emocemi pracovat, musíme si jich být nejdříve vědomi. Zejména muži mají často problém si své emoce uvědomit a pojmenovat je. Pokud chcete proniknout ke svým pocitům, je potřeba,

ČTĚTE VÍCE
↓

© 2020 Pietro Filipi